

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2007r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia: WSA Bogusław Wołas
Sędziowie: WSA Urszula Zięba (spr)
WSA Anna Znamiec
Protokolant: Katarzyna Dydąś

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2007r.

sprawy ze skargi **Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w Warszawie**

na postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej w K

z dnia 4 kwietnia 2006r.

nr WO-1/7241-43/06/AG

w przedmiocie zwrotu tytułu wykonawczego.

- I. uchyliła zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji
- II. zasądza od Dyrektora Izby Skarbowej w K na rzecz strony skarżącej koszty postępowania w kwocie 100 zł (sto złotych)

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność
Referent stażysta
Renata Furgalska

UZASADNIENIE

Do Naczelnika Urzędu Skarbowego K -P wpłynął tytuł wykonawczy wystawiony przez Urząd Regulacji Energetyki w Warszawie na zobowiązanego F PH Marek P: a obejmujący opłatę z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi w kwocie 432,00 zł.

Postanowieniem z dnia 8 lutego 2006 roku nr EA/724/2/2006/KA Naczelnik Urzędu Skarbowego K -P orzekł o zwrocie powyższego tytułu wykonawczego, stwierdzając, że nie spełnia on wymogów art. 27§1 pkt 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji /DzU 2005 nr 229 poz 1954/. Wskazuje on bowiem, że zaległość wynika bezpośrednio z przepisów prawa podczas gdy powinien zawierać bezpośrednie odniesienie do decyzji lub postanowienia właściwego organu.

W zażaleniu złożonym przez wierzyciela nie będącego jednocześnie organem egzekucyjnym wniesiono o uchylenie postanowienia jako sprzecznego z przepisami obowiązującego prawa. Żalący wskazał, że przepis art. 34 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne /DzU 2003 nr 153 poz 1504 ze zm./ obliguje przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, do wnoszenia corocznie opłat koncesyjnych do budżetu państwa, obciążających koszty ich działalności. W tytule wykonawczym wystawionym na takie właśnie przedsiębiorstwo wskazano więc cytowany przepis gdyż kreuje on publicznoprawne zobowiązanie do uiszczenia opłaty koncesyjnej. W tytule wykonawczym powołano się także na przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym udzielona została koncesja /DzU nr 60 poz 387/. Wysokość opłaty została wyliczona przez przedsiębiorstwo energetyczne w oparciu o przepisy tego rozporządzenia i nie było podstaw do kwestionowania jej wysokości a zatem do wydawania w tym zakresie decyzji. Przyczyną powstania zaległości był jedynie fakt, że koncesjonariusz nie uiszczył wyliczonej przez siebie opłaty. Żalący przyznał jednocześnie, że przedmiotowa opłata jest niepodatkową należnością budżetu państwa, do której zastosowanie mają przepisy Działu III Ordynacji podatkowej.

Dyrektor Izby Skarbowej w K postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2006 roku nr WO-1/7241-43/06/AG utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie, dzieląc argumentację organu I instancji. Powołując się na przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa DzU 2005

nr 5 poz 60/ a w szczególności art. 2 § 2 i art. 21 § 1 stanowiące odpowiednio, że przepisy Działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy. Organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych. Skoro więc do opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami właściwy organ stosuje przepisy Działu III ustawy to powinien zastosować także przepis art. 21 § 1 i 3 ustawy, stanowiący że w sytuacji gdy organ podatkowy stwierdzi, że podatnik mimo ciążącego na nim obowiązku nie zapłacił w całości lub w części podatku, wydaje decyzję w której określa wysokość zobowiązania podatkowego. Ta decyzja może być dopiero podstawą wystawienia tytułu wykonawczego a fakt czy wysokość naliczonej przez zobowiązanego opłaty była kwestionowana, nie ma w sprawie znaczenia.

Postanowienie to stało się przedmiotem skargi wierzyciela skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K . Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o uchylenie zaskarżonych postanowień obydwu instancji z uwagi na naruszenie przepisów prawa.

W uzasadnieniu skargi powołał się ponownie na dyspozycje przepisów wskazanych w zażaleniu. Dodatkowo rozwinął argumentację o braku podstawy prawnej do wydania przez Urząd Regulacji Energetyki decyzji określającej kwotę zobowiązania z tytułu opłaty koncesyjnej. Wskazał, że § 6 rozporządzenia wykonawczego z dnia 5 maja 1998 roku pozwala na wydanie w sprawie decyzji jedynie w przypadku;

- niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne 14-dniowego terminu wyznaczonego mu do prawidłowego naliczenia opłaty koncesyjnej w przypadku stwierdzenia, że opłata ta została nieprawidłowo naliczona,
- ponownego nieprawidłowego naliczenia przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty koncesyjnej oraz w sytuacji
- nie uiszczenia przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty koncesyjnej przy jednoczesnym braku wyliczenia jej wysokości.

Zdaniem skarżącego, tylko zaistnienie jednej z wymienionych okoliczności uzasadniało by wydanie rozstrzygnięcia w formie decyzji administracyjnej ustalającej wysokość niepodatkowych należności budżetowych w postaci opłaty koncesyjnej. W sytuacji gdy przedsiębiorstwo energetyczne prawidłowo ustaliło wysokość opłaty koncesyjnej nie istniały podstawy prawne do podjęcia rozstrzygnięcia w formie decyzji, bez narażenia się na stwierdzenie jej nieważności, jako wydanej bez podstawy prawnej.

Dyrektor Izby Skarbowej w K wniósł o oddalenie skargi, jako pozbawionej podstaw faktycznych i prawnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Sąd administracyjny bada zgodność zaskarżonego postanowienia z punktu widzenia jego legalności, tj. zgodności tego postanowienia z przepisami powszechnie obowiązującego prawa. Z brzmienia art. 145 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi / DzU nr 153 poz 1270 / wynika, że zaskarżone postanowienie winno ulec uchyleniu wtedy, gdy sąd stwierdzi naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszenie dające podstawę do wznowienia postępowania lub inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była ocena czy zasadnie organ egzekucyjny zastosował dyspozycję art. 29 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji / DzU z 2005 roku nr 229 poz 1954 ze zm. / i zwrócił wierzycielowi tytuł wykonawczy stwierdzając, że nie spełnia on wymogów określonych w art. 27 § 1 i 2 cytowanej ustawy.

Tytuł wykonawczy – zgodnie z treścią art. 27 § 1 pkt 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – powinien zawierać między innymi wskazanie podstawy prawnej egzekwowanego obowiązku. Przez wskazanie podstawy prawnej obowiązku należy rozumieć wskazanie aktu prawnego / prawa materialnego / gdy podstawą egzekucji jest przepis, z którego wprost wynikają określone obowiązki lub w przypadku gdy egzekwowany obowiązek wynika z decyzji administracyjnej / postanowienia, orzeczenia lub ugody / koniecznym jest powołanie w tytule egzekucyjnym tej decyzji. Pełną realizacją tego przepisu byłoby wskazanie obydwu tych elementów. Nie dotyczy to jednak sytuacji gdy podstawą egzekucji jest przepis prawa z którego wprost wynikają obowiązki. Wówczas tylko ten akt stanowił będzie podstawę prawną egzekwowanego obowiązku. / por. wyrok NSA z dnia 7.11.2000 roku I SA/Ka 1187/99 Lex. Nr 45538 i wyrok WSA w Warszawie z dnia 16.02.2006 roku III SA/Wa 1824/05 Lex. Nr 193316 /. Przepis prawa może więc stanowić podstawę egzekucji wówczas, gdy bez potrzeby wydawania aktu indywidualnego wynikają dla adresata określone obowiązki / por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 23.03.2006 roku III SA/Wa 29/06 Lex nr 197549 /.

Taki właśnie charakter ma – zdaniem Sądu w składzie orzekającym w niniejszej sprawie – przepis art. 34 ust 1 ustawy z dnia 10.04.1997 roku Prawo energetyczne / DzU z 2003r nr 153 poz 1504 ze zm./ ustanawiający dla przedsiębiorstw energetycznych, którym udzielona została koncesja na obrót paliwami ciekłymi, obowiązek corocznego wnoszenia do budżetu opłat, obciążających koszty ich działalności. Wysokość oraz sposób pobierania opłat koncesyjnych został szczegółowo określony w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5.05.1998 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez

przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja /DzU nr 60 poz 387 ze zm./. W treści spornego tytułu wykonawczego wskazano jako podstawę prawną zarówno przepisy powyższego rozporządzenia, jak i art. 34 ust 1 ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Sądu, w okolicznościach sprawy, wskazanie to było wystarczającym i adekwatnym wskazaniem postawy prawnej wymaganym przez przepis art. 27 § 1 pkt 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W sytuacji gdy adresat powołanych norm prawnych nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku, wierzyciel, którym jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, uprawniony był do skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego, bez potrzeby wydawania decyzji określającej wysokość zobowiązania. Niewydanie decyzji w żaden ujemny sposób nie oddziałuje na interes prawny zobowiązanego, gdyż ma on zagwarantowane prawo wniesienia zarzutów na prowadzone postępowanie egzekucyjne z mocy art. 33 ustawy o postępowaniu administracyjnym w administracji.

Oceny tej nie zmienia treść art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej, na którą powoływał się w zaskarżonym rozstrzygnięciu organ egzekucyjny. Przepis ten stanowi, że przepisy działu III Ordynacji podatkowej stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Opłata koncesyjna jest niewątpliwie niepodatkową należnością budżetu państwa, do której przepisy Ordynacji znajdują zastosowanie o ile dane kwestie nie są odmiennie uregulowane w odrębnych przepisach. Zdaniem Sądu, przepisy cytowanego rozporządzenia wykonawczego do ustawy Prawo energetyczne wyznaczają zakres tych odrębności. Przepisy § 4 i 6 rozporządzenia określają kiedy obowiązek zakładu energetycznego wymaga skonkretyzowania w postaci indywidualnego aktu administracyjnego i czyni to w sposób odmienny niż przewidziany w przepisach Ordynacji. Skoro więc przepisy dopuszczają inne uregulowania w tym zakresie to także należy uznać je za dozwolone w odniesieniu do braku podstaw do wydania decyzji w przypadku gdy opłata została przez koncesjonariusza naliczona prawidłowo i w terminie a jedynie nie została zapłacona.

Nie budzi więc wątpliwości możliwość prowadzenia w niniejszej sprawie egzekucji administracyjnej obowiązku wynikającego bezpośrednio z przepisu prawa, skoro przepis art. 3 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji stanowi, że egzekucję administracyjną stosuje się do obowiązków określonych w art. 2, gdy wynikają one z decyzji lub postanowień właściwych organów, albo – w zakresie administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego – bezpośrednio z przepisu prawa, chyba, że przepis szczególny zastrzega dla tych obowiązków tryb egzekucji sądowej. Sporna egzekucja prowadzona jest niewątpliwie w zakresie administracji rządowej skoro dotyczy niepodatkowych należności budżetu państwa a wierzycielem jest organ centralnej administracji rządowej tj. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki /art. 21 ust 2 ustawy Prawo energetyczne /.

W tym stanie rzeczy, skoro przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia doszło do naruszenia cytowanych przepisów prawa materialnego i procesowego, na skutek ich błędnej wykładni i zastosowania a naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy, Sąd – na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 a i c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – orzekł o uchyleniu zarówno zaskarżonego postanowienia, jak i poprzedzającego go postanowienia organu pierwszej instancji.

Na oryginale własne podpisy
Za zgodność
Referent stażysta
Renata Rurgalska